

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/56/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010200810
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010200810.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: Q. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., XXX XX P., zast.: JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Radlinského č. 1718, 026 01 Dolný Kubín, proti odporcovi: Obvodný pozemkový úrad v Bratislave so sídlom Trenčianska č. 55, 821 09 Bratislava, za účasti: 1/ Štátny ústav pre kontrolu liečiv so sídlom Kvetná č. 11, Bratislava a 2/ Slovenský pozemkový fond so sídlom Búdková č. 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v reštitučnom konaní, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. januára 2012 č. k. 4Sp/I/2010-43, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. januára 2012 č. k. 4Sp/I/2010-43 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi a zúčastneným osobám právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.j.: 6014/2004, Zn.: 258/07/982/2010/D z 02.03.2010 odporca podľa § 5 ods. 5 písm. g) zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov a o zmene niektorých zákonov, podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) a podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 503/2003 Z.z.“)

vyslovil, že

- a) navrhovateľ pri nároku na navrátenie vlastníctva k podielom starých rodičov na pozemku (Y. Q., rod. O. v podiele 1/5 a F. Q.) nespĺňa podmienky uvedené v § 1 zák. č. 503/2003 Z.z., nakoľko celý ich podiel bol štátom formou finančnej náhrady vydaný iným ich dedičom v reštitučnom konaní podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách,
- b) navrhovateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. m) zák. č. 503/2003 Z.z., nakoľko nie je preukázané, že išlo o vyvlastnenie bez náhrady, ale o znárodnenie pozemku, ktorý slúžil alebo bol v čase znárodnenia určený prevádzke znárodňovaného stavebného podniku, a preto
- c) sa ani navrhovateľovi nevracia vlastnícke právo k pozemku a nepriznáva právo na náhradu na nehnuteľnosti PKV č. XXXX, k.ú. W. - X. P., parc. č. XXXXX - záhrada o výmere 3.094 m², s vlastníckym podielom 2/5 a 1/5.

2. Odporca ďalej v napadnutom rozhodnutí uviedol, že dňa 23.12.2004 si navrhovateľ uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku PKV č. XXXX, k.ú. W. - X. P., parc. č. XXXXX - záhrada o výmere 3.094 m², s vlastníckym podielom 2/5 (po starých rodičoch F. Q. a Y., rod. O.) a 1/5 (otec X. U.) po pôvodných vlastníkoch.

Navrhovateľ ako reštitučný titul uviedol § 3 ods. 1 písm. m) zák. č. 503/2003 Z.z., t.j. vyvlastnenie bez náhrady. Išlo o záhradu, ktorá bola pôvodným spoluvlastníkom odňatá v dôsledku znárodnenia stavebného podniku arch. U. Q. podľa vyhlášky Ministra techniky č. 1493/48 Ú.l. I. bod zo dňa 15.07.1948 a zákona č. 121/48 Zb. o znárodnení v stavebníctve Výmerom Povereníctva stavebníctva v Bratislave č. 9265-práv/2-Dr.R.-1953 z 11. mája 1954. Podľa navrhovateľa jeho otec, ani starí rodičia nesúhlasili so znárodnením a ani jednému nebola poskytnutá finančná náhrada.

3. Podľa zisteného skutkového stavu (zápis B/10-č.d.4591 z 26.11.1954 v PKV) uvedený pozemok prešiel na Čsl. štát - Zásobovacia základňa 16 Ministerstva stavebníctva Bratislava na základe hore uvedeného výmeru z 11. mája 1954.

Ďalej podľa predložených uznesení Štátneho notárstva na Myjave navrhovateľ preukázal, že pôvodní vlastníci boli jeho právni predchodcovia a ku dňu uplatnenia nároku už nežili.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z.z. platí, že ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti pozemku,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

4. Podľa vyjadrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky z 08. februára 2010 celý podiel pôvodných vlastníkov t.j. 2/5 bol však formou finančnej náhrady vydaný v reštitučnom konaní podľa zákona č. 87/1991 Zb. iným ich dedičom (konkrétne Ing. P. Q. a Q. Q.). Uvedený nárok bol posúdený podľa § 2 ods. 3 zák. č. 87/1991 Zb. ako porušenie ľudských práv odňatím vlastníckeho práva znárodnením bez náhrady. Zvyšný nárok na odškodnenie za podiel po X. U. nebol podľa citovaného zákona uplatnený.

Súčasne bol Ing. P. Q. upozornený prostredníctvom žiadosti Ministerstva financií Slovenskej republiky z 10. júna 1999, že osobám, ktorých neoverené plnomocenstvo predložil, nevznikol nárok na odškodnenie podľa zák. č. 87/1991 Zb., nakoľko si neuplatnili žiadosť na priznanie finančnej náhrady. Uvedená

žiadosť bola zaslaná na vedomie aj navrhovateľovi, t.j. nie je teda preukázané, že nemá nárok podľa zák. č. 87/1991 Zb., ale že si tento nárok neuplatnil.

5. Štátny ústav pre kontrolu liečiv v Bratislave, navrhovateľom označený ako povinná osoba, a v zmysle informácií z katastra nehnuteľností aj súčasný vlastník pozemku, v liste z 28.03.2007 uviedol, že vlastníctvo k pozemku ústav nadobudol na základe Administratívnej dohody zo 06.12.1955 o prevode správy národného majetku. Bolo úmyslom úradu na pozemku postaviť svoju prevádzkovú budovu a sklady. Následne bol pozemok postupne zastavaný budovami, ktoré slúžia pre potreby štátneho ústavu pre kontrolu liečiv, a pre túto zákonnú prekážku ho nemožno navrátiť do vlastníctva navrhovateľa.

6. Tú skutočnosť, že na dotknutom pozemku v čase vyvlastnenia nestála žiadna pevná stavba, ale len drevenné budy používané ako skladište, potvrdzuje aj zápisnica s P. Q. z 25.09.1953.

7. Navrhovateľ v tejto veci vo svojom vyjadrení z 25.01.2010 čestne prehlásil, že na časti ich záhrady chodil so svojimi rodičmi, resp. so starými rodičmi pozemok obrábať, sadili na ňom zemiaky a kukuricu a že podľa zaslaných delimitačných protokolov z 10.11.1953 štátne sklady presťahovali a pozemok bol od jari 1954 voľný.

8. Naopak podľa uvedenej administratívnej dohody boli na pozemku ešte v roku 1955 skladové budovy (ako skladové priestory ich - spolu 9) a spoločne s pozemkom mali zostatkovú hodnotu 90.154,76 Kčs.

9. Na základe uvedeného dospel odporca k záveru, že znárodnenie pozemku v k.ú. W. bez náhrady podľa zákona č. 121/1948 Sb. nie je reštitučným titulom (§ 3 ods. 1 písm. m/) v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z., ale reštitučným titulom podľa § 2 ods. 3 zák. č. 87/1991 Zb., a takto mohol byť aj riešený, keby si navrhovateľ bol v zákonom stanovenej lehote podľa tohto zákona nárok na príslušných inštitúciách uplatnil.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave opravný prostriedok z 30.03.2012.

11. Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, vykonal pojednávanie za účasti účastníkov konania a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne a zákonné, pričom neuznal navrhovateľom vznesené námietky za také, aby viedli k jeho zrušeniu a vrátenie veci odporcovi na ďalšie konanie.

12. Navrhovateľom požadované dokazovanie (výsluch svedka pána F. X.) krajský súd nevykonával, nakoľko

- dôkazná situácia zrejماً z obsahu spisu odporcu svedčí jednoznačne o tom, že ešte v čase prechodu správy národného majetku na Štátny ústav kontroly liečiv v roku 1955 sa na pozemku nachádzali skladové budovy, a

- v prípade navrhnutého svedka by išlo iba o sprostredkované svedectvo.

13. Krajský súd ďalej konštatoval, že námietka navrhovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave je nedôvodná, nakoľko z charakteru konania podľa zák. č. 503/2003 Z.z. vyplýva, že ide o konanie návrhové, t.j. že je v záujme oprávnenej osoby, aby odporcovi predložila všetky dôkazy svedčiace v prospech legálnosti uplatneného nároku.

Tie dôkazy, ktoré z objektívnych dôvodov nie je oprávnená osoba (navrhovateľ) schopná predložiť, aj keď o ich existencii má vedomosť, na jej návrh zabezpečí správny orgán. Podľa krajského súdu iba zo skutočnosti, že odporca vydal vo veci negatívne rozhodnutie, nie je možné vyvodzovať záver, že vo veci nebol náležitým spôsobom zistený stav veci.

14. Ďalej sa krajský súd veľmi podrobne vysporiadal s námietkou navrhovateľa, že v čase znárodnenia v

roku 1954 bolo predmetný pozemok uvedený do pôvodného stavu z roku 1944 (t.j. ako záhrada), a dospel k záveru, že uvedená námietka je irelevantná.

15. Pretože odporca v konaní dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci, pričom pozemok netvorí poľnohospodársky alebo lesný pôdny fond a ani do neho nepatrí, pretože pozemok bol vydaný formou finančnej náhrady podľa zák. č. 87/1991 Zb., pretože k prechodu vlastníctva na štát došlo mimo rozhodného obdobia, pričom námietka navrhovateľa, že v čase jeho prechodu na štát sa na ňom nenachádzali žiadne stavby nie je dôvodná, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

III.

Odvolanie navrhovateľa/stanovisko odporcu

A)

16. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 08.03.2011 (č.l. 51) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyslovil nesúhlas so závermi krajského súdu s uvedením odvolacích dôvodov v zmysle § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.

17. K nevykonaniu dôkazu výsluchom svedka F. X. navrhovateľ uviedol, že pokiaľ svedok mal vedomosti svedčiace o opaku k záveru krajského súdu, a teda jeho výpoveď mohla preukázať, že dôkazná situácia zistená doposiaľ zo spisu nie je správna, je postup súdu, ktorý dokazovanie výsluchom tohto svedka nedoplnil, nesprávny a je v rozpore s právom účastníka konania na preukázanie ním tvrdených skutočností.

18. Ďalej navrhovateľ záver krajského súdu, že rozhodnutie Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktoré na žiadosť Ing. P. Q. mu vyplátilo finančnú náhradu v podiele 3/5 podľa zákona č. 92/1991 Zb. v spojení so zákonom č. 87/1991 Zb. opierajúc sa o vylučovaciu klauzulu, že v prípadoch krívd, ktoré vznikli prevzatím poľnohospodárskej pôdy, sa uvedené zákony nemôžu aplikovať, tým vlastne malo podľa krajského súdu potvrdiť, že predmetný pozemok ministerstvo považovalo za nepoľnohospodársky, využívaný už v čase prechodu jeho vlastníctva na štát, označil nesprávny. Navyše uvedené stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky podľa navrhovateľa poukazuje na iné konanie, ktorého účastníkom navrhovateľ nebol, a preto nemôže byť právne záväzné pre rozhodnutie v prebiehajúcom spore.

19. Ďalej navrhovateľ zotrval na svojej doterajšej argumentácii, že v čase znárodnenia v roku 1954 mal predmetný pozemok charakter záhrady, nakoľko sklady vybudované na tomto pozemku ako dočasné stavby boli ešte v roku 1953 delimitované a zlikvidované.

B)

20. Vo svojom vyjadrení zo dňa 20.03.2012 (č.l. 59) odporca konštatoval, že trvá na odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia, ako aj na dôvodoch, vyjadrených v stanovisku odporcu zo dňa 27.04.2010 k opravnému prostriedku.

Podľa odporcu navrhovateľ žiadnym argumentom ani dôkazom nepreukázal ani v predchádzajúcom konaní pred odporcom, ani v konaní pred súdom svoje tvrdenie o tom, že pozemok bol v čase prechodu do vlastníctva Čsl. štátu poľnohospodárskym pozemkom.

21. Preto odporca navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny a opravný prostriedok navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vydaný v súlade so zákonom, a preto ho podľa § 219 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. ako vecne správny z nasledovných dôvodov potvrdil.

23. Najvyšší súd sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených odporcom. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania, ako aj oprávneného prostriedku, ktorou sa navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia odporcu, je skutková otázka, či pozemok mal v čase jeho prechodu do vlastníctva Čsl. štátu charakter poľnohospodárskeho pozemku. S tým súvisí aj podotázka, či mohol krajský súd odmietnuť navrhovaný dôkazný prostriedok - vypočutie svedka. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

24. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

25. Predovšetkým k námietke navrhovateľa, že predmetný pozemok mal mať v čase jeho prechodu do vlastníctva Čsl. štátu charakter poľnohospodárskeho pozemku s podpornou argumentáciou, že v čase znárodnenia bol uvedený do pôvodného stavu v druhu pozemku záhrada, a že budovy vydaním boli odstránené, Najvyšší súd poukazuje na závery svojej predchádzajúcej judikatúry. Napríklad prostredníctvom svojho rozsudku sp. zn. 1 Sžr/26/2012 z 19. februára 2013 vymedzil pojem poľnohospodárska usadlosť a pozemok tvoriaci poľnohospodársky pôdny fond pre účely reštitučných nárokov nasledovne:

„25. Vo vzťahu k námietke navrhovateľov, že stavba na pôvodnej parc. č. 310 nemôže byť predmetom reštitučného titulu podľa zák. č. 229/1991 Zb., sa krajský súd nestotožnil z dôvodu, že za poľnohospodársku usadlosť pre účely reštitučného zákona sa považuje súbor poľnohospodárskych a lesných pozemkov, hospodárskych budov (stavieb) a obytná časť usadlosti. S odkazom na odbornú literatúru (Gaisbacher, J. a spol. : Základy pozemkového práva) krajský súd uviedol, že poľnohospodárskou usadlosťou je súbor pôdy, stavieb na poľnohospodársku prvovýrobu (napr. maštale), stavieb na uskladnenie (senníky, sušiarne) a stavby na bývanie majiteľa (vlastníka) prípadne na bývanie pomocníkov (čelade).

26. Ďalej k otázke vymedzenia pojmu „poľnohospodársky pôdny fond“ krajský súd odkázal na znenie zákona č. 53/1966 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, ktorý tento pojem definoval ako: „poľnohospodárskym pôdnym fondom je poľnohospodárska pôda obhospodarovaná (orná pôda, chmeľnice, vinice, záhrady, ovocné sady, lúky, pastviny) a pôda, ktorá bola a má byť poľnohospodárska obhospodarovaná, ale dočasne chránená nie je. Ďalej sem patria aj pozemky, ktoré síce neslúžia bezprostredne poľnohospodárskej výrobe, avšak sú pre ňu nepostrádateľné, ako poľné cesty, pozemky so zariadením pre poľné závlahy, vodné nádrže a rybníky potrebné pre poľnohospodársku výrobu, hrádze slúžiace na ochranu pred zamokrením alebo záplavou, ochranné

terasy proti erózii a podobne.“

26. Z vyjadrení, ako aj zo stanovísk zúčastnených osôb, ďalej z materiálov, ktoré si zadovážil odporca z archívov vyplýva, že dotknutý pozemok takýto charakter nemal. Najvyššiemu súdu sa javí, že navrhovateľ si bol vedomý nedostatkov vo svojich tvrdeniach o skutkovom stave, t.j. o svojom tvrdení o charaktere pozemku, a preto na podporu svojich argumentov navrhol vypočúť svedka.

27. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 25.01.2012 precízne vyhotovenej konajúcim samosudcom nepochybne vyplýva, že až v samotnom závere dokazovania pred správnym súdom právny zástupca navrhovateľa navrhol vypočutie svedka F. X. s odôvodnením, že ide o syna človeka, ktorý vozil a predával produkty z predmetnej záhrady. Na dopyt konajúceho samosudcu, prečo navrhovateľ neoznačil svedka uvedeného na pojednávaní ako človeka, ktorý by mohol potvrdiť určité skutočnosti už počas správneho konania pred odporcom, právny zástupca odvolávajúc sa na nedostatočné právne vedomie navrhovateľa, ako aj na jeho nevedomosť, v akom stave je pán X., neoznačil tohto svedka už v správnom konaní.

28. Najvyšší súd s poukazom na ustanovenia § 250i ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., ako aj ustanovenia § 250g veta druhá O.s.p. zdôrazňuje povinnosť správneho súdu aj v súdnom prieskume podľa Tretej hlavy Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku rešpektovať skutkový stav zistený v správnom konaní. Je vecou účastníka správneho konania ako sa vysporiada so svojou povinnosťou predkladať dôkazné prostriedky o skutočnostiach, ktoré sú mu známe (§ 34 ods. 3 Správneho poriadku), a ako bude naplňovať zásadu súčinnostnej spolupráce so správnym orgánom podľa § 4 ods. 1 Správneho poriadku.

29. Z uvedeného dôvodu musí mať navrhovateľ dostatočné ospravedlnenie, prečo prekvapivými spôsobom predkladá až počas správneho súdnictva na posúdenie dôkaz, ktorý by inak mohol bez ďalších prekážok navrhnuť už počas pred pracujúceho správneho konania, tzv. dôkazná novota. Právny zástupca navrhovateľa ospravedlnil uvedenú dôkaznú novotu konštatovaním, že nemali vedomosť o tom, či navrhovaný svedok, pán F. X., vôbec žije. Najvyšší súd musí konštatovať, že tieto pochybnosti vôbec nebránili tomu, aby si navrhovateľ v predchádzajúcom reštitučnom konaní prevyšujúcom v dĺžke 5 rokov (od 23.12.2004 do 02.03.2010) tieto skutočnosti nepreveril a menovaného svedka na podporu svojich tvrdení nenavrhol.

Nakoľko navrhovateľ takto nekonal, už z tohto dôvodu nebolo možné svedka v konaní pred správnym súdom pripustiť, ako správne vykonal krajský súd.

30. Navyše samotné opísanie vhodnosti svedeckej výpovede navrhovaného svedka F. X., ktorý má byť synom človeka, ktorý vozil a predával produkty z predmetnej záhrady, dostatočne neodôvodňovalo, že by uvedené svedectvo vzhľadom na relevanciu doteraz predložených dokumentov, niektoré aj s charakterom verejných listín, a to ako jediné, malo by byť dostatočným dôkazným prostriedkom na preukázanie tej skutočnosti, že pozemok má charakter poľnohospodárskej pôdy.

31. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje základný účel vnorený zákonodarcom do zák. č. 503/2003 Z.z. Hlavným zámyslom zákonodarcu pre prijatie reštitučných majetkových zákonov bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, následne dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia (viď preambula k zákonu č. 229/1991 Zb. Tento zámysel zákonodarcu vymedzil pre účely zák. č. 503/2003 Z.z. textom zakotveným v ust. § 1.

32. Z ustanovenia § 1 zák. č. 503/2003 Z.z. pre Najvyšší súd vyplýva záver, že tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, poprípade neboli vydané podľa § 37 až 39 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva,

pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, pričom v procese navrátenia musí byť preukázané, že ide o pozemky, ktoré tvoria alebo poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria v zmysle § 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdného fondu, alebo tvoria lesný pôdny fond v zmysle zákon č. 61/1977 Zb. o lesoch.

33. Najvyšší súd hore uvedené ustanovenie a samotný účel zák. č. 503/2003 Z.z. interpretuje v tom duchu, že má oprávneným osobám, ktoré si z rôznych dôvodov svoj nárok na kompetentnom verejnom orgáne neuplatnili postupom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v lehote určenej v ust. § 13 ods. 1 a 2 cit. zákona, umožniť uplatniť si nárok na vydanie nehnuteľnosti, vlastníctvo ku ktorým prešlo na štát niektorým zo spôsobov taxatívne vymedzeným v § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., a to v novo ustanovenej prekluzívnej lehote, ktorá začala plynúť od 01.01.2004 a skončí dňa 31.12.2004.

34. Opätovne, aj tento postoj zákonodarcu, ktorý predĺžil lehotu na zaobstaranie si relevantných podkladov pre preukázanie reštitučných nárokov v zmysle zák. č. 503/2003 Z.z. pôsobí proti navrhovateľovi, ktorý nepreukázal zákonom predpísaný charakter pozemku, ktorý sa navyše nachádza v intraviláne centrálnej mestskej časti.

35. Preto sa Najvyšší súd nemôže stotožniť s odvolacou argumentáciou navrhovateľa, že napadnutý rozsudok je postihnutý vadami uvedenými v ustanovení § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd mohol iba konštatovať, že krajský súd v svojom rozsudku správne preveril skutkový stav zistený odporcom a v súlade so zákonom potvrdil právne závery odporcu.

V.

36. Najvyšší súd vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľkou uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené.

37. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa a stanoviska odporcu, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1 Sžr/26/2012 z 19.02.2013, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

38. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný navrhovateľ má právo na úplnú náhradu trov tohto konania, čo však v prejednáwanej veci nenastalo. Vzhľadom na procesnú pasivitu zúčastnených osôb v odvolacom konaní im Najvyšší súd nepriznal tiež náhradu trov konania.

39. Najvyšší súd v prejednáwanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava reštitučných nárokov je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).